

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan: “Bugüne kadar salgın denetlemelerinde 32 milyon TL’ye yakın idari para cezası uygulandı.”

♫
BERABER YÜRÜDÜK BİZ BU YOLLARDA!

**CEZA
KESİLECEĞİNİ
ANLAYINCA KONGRE
TAKLİDİ YAPMAYA
BAŞLADI...**

mert Dolapçioğlu

ilker altungök

Bizi çalışmak kurtarır

Lisede, üzerinde aforizmalar yazan defterler, kırtasiye malzemeleri modaydı. Belki hâlâ vardır. İşte bu

defterlerde, o zamanlar sinir olduğum bir cümle illa yer alırdı: **Bizi çalışmak kurtarır!**

Sinir olmamın ilk sebebi, cümlelerin altında genellikle “Anton Çehov” bazen “Vanya Dayı” yazmasıydı. Yani o sözü kimin söylediği belli değildi, defterleri tasarlayanların da umrunda olmamıştı. Ama bir yazarın bir şey söylemesi başka, yazarın yarattığı bir karakterin söylemesi bambaşkaydı. Neticede yazar, yarattığı karakterler arasında it, kopuk, hayırsız, uğursuz da olacak illa. Yazarın yarattığı karakterlerin her ağzından çıkan illa bir hikmeti vardır diye yazmak zaten saçma da, yarattığı karakterin lafını sanki yazar söylemiş gibi aktarmak büsbütün denyoluk.

İkinci sebebi ise bu defterlerin genellikle harıl harıl üniversite sınavına hazırlananların elinde gezmesiydi. Biz mal olduğumuz için üniversiteyi sadece askere gitmeyi erteleyecek bir kurum olarak görüyorduk. Hatta iddia ediyorum, zorunlu askerlik olmasa, hele o dönem, bedelli falan da yokken, Türkiye’deki genç erkeklerin önemli kısmı üniversiteye gitmeyi düşünmezdi. Aslında hayli hayırlı da olurdu: Üniversitelerimiz askerliği ertelemek için yer işgal eden bizim gibi denyolar yerine gerçekten öğrenmek için gelmiş kadınlarla dolar, bilimsel atılımlara bile yelken açılabilirdi. Tabii

biz oğlanlar da tıpkı eski Doğu Alman erkekleri gibi sanayi sitesinde ekmeğimizin peşinde koşar dururduk. Onun yerine yüksek lisanstı doktoraydı derken yarısına yakını tamamen asker kaçaklığından kaynaklanan bir akademimiz oldu. Adam yüksek lisans tezini yazarken literatür taramasından çok bedelli kovalamış, doktorasını yaparken danışmanıya görüştüğü kadar askerlik şubesine gidip gelmiş, gel bundan çığır açacak yeni şeyler bekle.

Tabii bu söz üzerinde “lise defteri” yazan bir defterin kapak sayfasında olduğu için doğrudan ders çalışmayı akla getiriyordu ama gerçekte neydi bu sözün bağlamı?

Yıllar geçti, bu söz ara ara aklıma gelince bakındım ama yok. Google’da sözü aradığımızda hâlâ Anton Çehov’a (Ve niyeyse mebzul miktarda yerel siyasetçiye) atfedildiğini görüyoruz. Aynı sözü yabancı dillerde aratınca ise Çehov’un esâmisi okunmuyor. Benzer anlamda bir kaç söz var, onları da başkaları söylemiş. E Çehov’a dönecek olursak buna en yakın, Vanya Dayı oyununda perde kapanmadan önce Sonya’nın dayısı Vanya’ya söyledikleri var. Onlar da şunun gibi bir şey:

“Ne yapabiliriz ki, yaşamak zorundayız... Evet! Yaşayacağız Vanya Dayı! Uzun günler ve uzun geceler yaşayacağız, kaderimizdeki tüm dertlere sabırla katlanacağız, başkaları için durup dinlenmeden çalışacağız, hem şimdi hem de yaşlılığımızda ve son nefesimizi verdiğimizde sessiz sakın öleceğiz. Ve mezara girdikten sonra çektiğimiz çileleri ve döktüğümüz gözyaşlarını, hayatımızın ne acı olduğunu anlatacağız ve tanrı bize merhamet

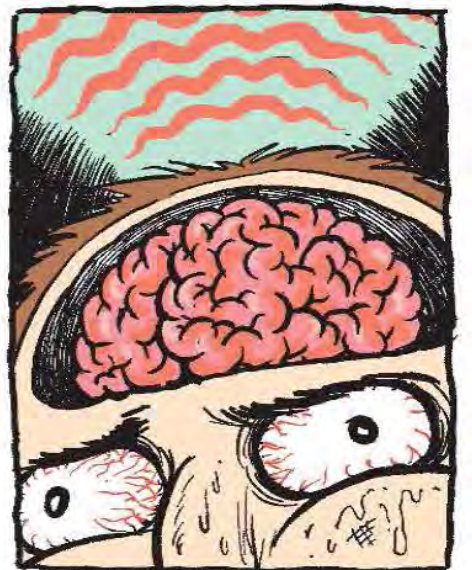
edecek. İşte ondan sonra dayı, çok güzel bir hayatımız olacak, valla bak.”

Çeviri için kusura bakmayın, elimden bu kadarı geliyor ama buradan “Bizi çalışmak kurtarır,” anlamı çıkmıyor. Hatta insanı büsbütün umutsuzluğa sürükleyip, “Eah, yeter ulan,” dedirterek, hayattan tiksindiriyor. Yani Çehov’a ait “Bizi çalışmak kurtarır,” diye bir söz bulamadım.

Şimdi de plot twist arkadaşlar:

Evet, uyuz olurdum bu söze ve sözün Çehov’a ya da karakterlerinden birine ait olduğuna dair en ufak bir emare yok. Kartpostal basan bir işgüzarın işi olabilir. Ama yıllar sonra farkına vardım ki, bundan daha doğru az söz var. İster Çehov ister ayraç, kartpostal gibi şeyler tasarlayan kendi hâlinde bir matbaacı yazmış olsun, bizi çalışmak kurtarır. Yani evet, çalışmak da kurtarmayabilir ama olur a kurtulacaksak, bunun çalışmaktan başka yolu yok arkadaşlar. Tabii kripto coin’den voliyi vurabilirsiniz, üç kuruş yatırımınız ansızın üç milyon olabilir, bir borsa tüyosu sizi zengin edebilir falan fıstık ama, o şekilde bakarsanız piyango da çıkabilir. Ve ben istatistik dersinden son anda geçebilmiş olsam da bu ihtimalleri “ihmal edilebilir” buluyorum.

Şurada biz bizyiz, aramızda zengin yok (ihmal edilebilir), hepimiz alt ve orta sınıf ailelerin çocuklarıyız, Sonya gibi içinizi darlamak istemem ama hiç olmazsa biraz daha rahat edebilmek için tek çaremiz çalışmak, işimizi yapabildiğimiz kadar iyi yapmak. Bu belki (belki de değil büyük ihtimalle) bize sınıf atlatmayacak ama emin olun uzun vadede bizi mutlu edecek.

Fransız İhtilali, Soros ve Avrasya

Her şey yerli yerindeymiş de benim hareketlerim dünya düzenini bozuyormuş gibi hissediyorum. Aldığım her nefesten, attığım her adımdan ve çıkardığım her sestem pişmanlık duyuyorum. İnsanların birbirlerini yeni yeni tanıdığı masalarda sık duyulan üç cümle şöyledir: “Ben hiçbir şeyden pişman olmam”, “Keşke şöyle yapsaydım dediğim tek bir hareketim yok” ve

“Lügatımda pişmanlık kelimesi mevcut değil, kendimle tamamen barışığım.” Bu masalarda hep bir eziklik hissederim, hem tek muhabbetim olan kişiyle masanın en uzak tarafına oturduğum için hem de pişmanlığa bu kadar düşkün olduğum için. Ama bir insan nasıl geçmişiyile ve kendiyle bu derece barışık olabilir? Bu küçük köşede ne sizin tanıdığınız ne de benim tanıdığım insanlara saldırmamak için kendim üzerinden devam edeceğim. Benim kendimle barışık olmam için insanlık değerlerine savaş açmam gerekir. Estetik, disiplin, emek, erdem, özgürlük, eşitlik, dayanışma... Fransız İhtilali’ne 250 yıl gecikmeli bir tepki olarak aranızda dolaşıyorum.

Cümleyi kurar kurmaz her yanıma bir kaşıntı sardı. Sıradan günlük konuşmalara Fransız İhtilali gibi büyük ve politik mevzuları katmadan duramıyorum. Bir baba figürü gibi, bir mahalle abisi gibi cılız cümlelerime arka çıkmalarına ihtiyaç duyuyorum. Arkadaş çevrem vergi mükellefleriyle dolunca fark ettim, artık günlük konuşmalar içindeki bu tarz politik göndermeler tatsızlık yaratıyor. Gün içinde gideceğim buluşmaya “Politik şeyler söyleyip ortamı germeyeceğim” mottosuyla hazırlanıyorum. En son bu motivasyonla bulunduğum bir buluşmada ifşa edilen edebiyatçı hakkındaki magazinел sohbeti “Rehabilitasyon-ceza ikileminde Sovyet çalışma kampları örneği” diye özetleyebileceğim bir tiratla darmadağın etmiştim.

Bu sefer kararlıyım. Yol boyu Beatles dinleyeceğim, bulutlara bakacağım ve sadece apolitik meseleler üzerine düşüneceğim. Girişinde Atatürk portresi asılı apartmandan çıkıp Osmanlı tuğralı taksiye el yapıyorum. Taksici oyumun rengini öğrenmek için “Annemi mi seviyorsun babanı mı?” tarzı sorular soruyor. Trafik ışıklarında beklerken bir ara yeşil-kırmızı-sarı renklerinden oluştuğu için değiştirilmesinin tartışıldığı aklıma geliyor, neyse ki sokak müzisyeni roman çocukların çaldığı müziklerle kafamı dağıtıyorum. Ona baktığımı görünce Çav Bella çalmaya başlıyor çocuk, kafamı hemen çeviriyorum “Şoför sür, beni tanıdılar.” Taksiden inip metroya giriyorum. Bıyıkları makasla kesilmiş baygın gözlü adam, sarıklı upuzun sakallı adama yer veriyor. Bakımlı olma ihtimalini sahibinin sorumsuzluğundan değil kendi uzunluğundan dolayı kaybetmiş bir sakala sahip sarıklı adam, saçının yüzde 10’u mora boyalı kadına bakıyor. Kadın da dik bakışlarla ona karşılık veriyor.

Metrodan çıkıyorum. Canlılığını yitirmiş eski bir AKP billboard’u karşılıyor beni. Billboard’taki solukluk genel başkanı da etkilemiş, saçlarına aklar düşmüş. Baskıdan sonra düşen aklara fotoşop işlemez. Sembollerden arınmış gündelik hayata dönmek için hemen kafamı çeviriyorum, aniden görüş açıma giren bağış toplamak isteyen Unicefçi kadını görmezden geliyorum karşımdaki dayının aksine. Dayı yakınındaki çocuğa “Sorosçu bunlar” diyor. Çocuk anlamadan kafa sallıyor. Ah senin gibi olabilseydim keşke ben de çocuk, Soros kısmına bakan nöronlarım keşke PUBG silahlarıyla ilgilenseydi, PUBG bilgimle akranlarım arasında hatırı sayılır bir konumum olsaydı. Senin gibi birçok Türkçe Rap şarkı sözü bilseydim şu ankinden daha mutlu ve bilinçli bir hayatım olurdu. Soros’u tanımamın bana hiçbir katkısı olmadı. Soros’un kim olduğunu bilenlerden oluşan bir masada sıkıntıdan öldürdüm. Hayatımın aşkında aramadığım bir nitelik, Soros’un kim olduğunu bilmek. Aksine ancak Soros’u bilmeyen biriyle mutlu olabilirim. Ama muhtemelen bir gün televizyonda bir şeye sinirlenip içinde Soros’un da geçtiği cümleler kuracağım, aşkım bana “Soros kim?” diye soracak ve ben de doğru olduğuna çok inandığım cümlelerime hak versin diye ona Soros’u anlatacağım, mutluluğumuz sona erecek. Çocuklarım, torunlarım... Umarım o yaşa geldiğimde hala Soros demiyor olurum ve torunlarım o dönemin Soros’u da dahil olmak üzere böyle bilgilerden azade huzurlu bir ömür yaşarlar. Bu hayalin temeli bugün atılacak, biraz sonra varacağım kafede sadece hayat ve bireysel konular üzerine konuşacağım. Kafeye girmeden Tolga’yı gördüm. İzmir Marşı çalan çocuğa para attı ve gülererek yanıma geldi. Selam-selam faslından sonra onun işlerini çok beğendiğimden, tanışmaktan ne kadar memnun olduğumdan, bir gün eve de beklediğimden ve Metin Feyzioğlu’nun Avrasyacı olduğunu herkesin bildiğinden bahsettim. Ağzımı sikiyim.

Orta boylu, uzun saçlı, kolları ve bacakları gövdesine göre uzun, sıksa ve retro giyinen bir pişmanlık kütlesi olarak eve döndüm.

EMRAH ABLAK

"Kuğu, göle yük olmaz."
-İrlanda Masalları'ndan

YENİ ANDIMIZ ÖNERİLERİ (Hangisini isterseniz onu okuyun sabahları)

* Türktüm, doğrudum,
çalışkandım! İlkem buz pateninde
düşenlere üzölmek, komşuda pişen yemeğı merak
etmek, yaz tatilini ve kıdem tazminatını özömden çok
sevmekti. Ölküm zengin dünür bulup, kurbanda ortak
girmekti. Ey büyük Umutlar! Açtığın kafada, kırdığın
hayalde hiç durmadan patinaj yapacağıma ant içerim!
Varlığım arabayı yenisiyle değıştirme sürecine armağan
olsun. Ne mutlu ev taksidini bitirdim diyene!

* Keşke İngiliz doğsaydım ama Türküm,
profesyonelim, cv'im ektedir. İlkem stajyerleri
check etmek, şeflerime brif vermek; şirketimi,
markamı özömden çok sevmektir. Ölküm terfi
almak, Londra'ya yerleşmektir. Ey büyük Churchill!
Açtığın algoritmada, gösterdiğin vizyonda non
stop yürüyeceğime ant içerim. Varlığım küresel
piyasalara armağan olsun. Ne mutlu business
diyene!

* Türk müyüm,
doğru kime göre
neye göre, kime
çalışıyoruz hocam?
İlkem küçöklere
merhaba merhaba,
büyöklere o değilden
eyvallah; paşa
gönlümü her şeyden
çok sevmektir.

Ölküm peynir kesip kavun soğutmaktır. Ey büyük rakı!
Açtığın muhabbette, gösterdiğin goygoyda durmadan
konuşur, yolluk biramı içerim! Varlığım delikanlı
racona armağan olsun. Ne mutlu apaçiyim diyene!

* Türkiyeliyim, muhalifim, muhalefetimi de
yine Türkçe yaparım. İlkem dış desteğı sevmek,
Papa'yı saymak; demogojiyi, krikoyu özömden
çok sevmektir. Ölküm bağlama çalmak, halay
çekmektir. Ey büyük emperyalizm! Yaptığın işgale,
kurduğun teoride zaman zaman geri vites yaparak
yürüyeceğime ant içerim. Varlığım mikro etnisiteye
armağan olsun. Ne mutlu ne de mutsuz bir şey
diyemeyene!

* Mazharım, Fuatım, Özkanım! İlkem Küçük Emrah'ı
büyötmek, Büyük Müslüm'e biat etmek; Ferdi Özbeğen'i
özömden çok sevmektir. Ölküm parayı bulup Ceren
Hindistan'la sevgili olmaktır. (Hind'in fakiri önlü be
Ceren!!) Ey büyük Gencebay! Çaldığın sazda, söylediğın
şarkıda dünyayı hep batıracağıma ant içerim. Varlığım
Zeki Müren'e, yokluğum Özdemir Erdoğan'a armağan
olsun. Ne mutlu Hülya Avşar'a sapyoseksüel dedirtene!

Notlar:

* Haftaya "Yeni Anayasa" var Bebek Kafası'nda...

* "Çirkin Sanatlar" videolarını şu ara izlemesiniz de
olur, yeni şey çekemedik valla ya...

* Sergen Yalçın, kayda değer hayranınım, yenilsen de
yensen de usta...

"Ne yapıyorsunuz bu tuvalet kağıtlarını yiyor musunuz anlamadım ki? Daha geçen hafta yetmiş ikili ultra paket almıştım, nasıl bitiyor hemen?" Bunu da söyleyip dümdüz bir insana dönüştüğüme göre artık evden çıkıp vücudumu sokaklarda gezdirebilirim. Sokağa çıkmadan önce mutlaka evde sağma sapan çıkışlar yapıp kendimi düzleştiririm. Koltukaltına roll-on deodorant sürmek gibi bir şey. Nasıl "ben kokmam, o yüzden deodorant sürmeme gerek yok" diyemezsin, aynı şekilde "ben zaten düzüm, o yüzden dışarı çıkmadan önce düzleştirici kullanmama gerek yok" da diyemezsin. Tuvalet kağıdı azalmışsa ona laf ederim, bizi geleceğe güvenle taşıyacak miktarda tuvalet kağıdı varsa üzerinde tek bir yaprak kalmamış, ölmekten beter olmuş sakı bit-

kilerine bakıp "bu yerini sevmeyi" derim. Hiçbir şey bulamazsam bardakların durduğu dolabı açıp bakarım. Evden birileri gelip bana "ne bakıyorsun manyak gibi iki saat-tir" diye sorana kadar bakarım. İki yaşındaki oğlum soramayacağına göre bebeğim sorar. Söyleyeceklerimin dramatik etkisini arttırmak için bir süre daha bakıp bardakları gösteririm, "bu bardakları ağız kısımları yukarı gelecek şekilde yerleştiriyoruz dolaba, oysa ağız kısımları aşağı gelecek şekilde yerleştirmemiz lazım. Çünkü ağız kısmı yukarı doğru olduğunda bardağın içine toz giriyor ve toz orada birikiyor. Ben her bardağı kullanmadan önce mutlaka bir kere sudan geçiriyorum. Su da israf oluyor. Zaten bizim evde çok su israf ediliyor" derim. Ekmek bıçaklarına bu kadar yakın, bu kadar tutkulu söylemler vermek... Bilmiyorum, belki de ateşle oynuyorum ama her ilişki bir yangın tatbikatı değil midir zaten? Bu sözümü elli dolar gibi bir mebla karşılığında

twitterınızda falan kullanabilirsiniz. Ben çocukken rahmetli babam yapardı bu

hareketleri işe gitmeden tam önce. "Gün boyu zinde kalmamız için yapıyor herhalde, vücudu aniden buzlu suya sokmak gibi, bağışıklık sistemini şoklayıp direncimizi arttırmak için yapıyor" diye düşünürdüm. Oysa gün boyu yüzlerce dümdüz insanla uğraştığı bir işi vardı ve kendisinin de evden çıkmadan önce düzleşmesi gerekiyordu. Yıllar sonra ancak anlıyorum mücadelenin boyutunu. Evden çıkmadan önce gerekli vakiti ayıramayıp dümdüz bir insana dönüşmezsen bütün gün dışarıda gördüğün duyduğun her şeye şaşırsın, iş yapamaz hale gelirsin, insanlara yabancılaşırsın. Babam şanslıydı, hem iyi bir gözlemciydi hem de anlamsız sorular sorulduğunda anlamlı cevaplar bulabilmek için çabalayan iki çocuğu vardı. Sabahları en büyük heyecanım kahvaltıdan sonra babamın hangi odada, hangi eşyanın başında durduğunu bulmak için evi dolaşmaktı. İşte misafir odasında, işte süslü üçlü koltuğun başında, işte koltuğun oymalı kakmalı kolçağını eliyle yokluyor. Onu ben bulduğum için, o soruyu sormak da benim

hakkım. "Baba ne yapıyorsun?"

Bu sorunun cevabına şaşırmadığım hiç olmadı. "Siz bu koltukla ne yapıyorsunuz? Kolçağı gevşemiş oynuyor... Üstüne çıkıp tepiniyor musunuz, ne yapıyorsunuz? Geçen sene alındı daha bu koltuk..." İnanılmaz ama gerçekten de bazı günler koltuğu koridora doğru çevirip, koridordan koşarak gelip üzerine taklayla atladığım oluyordu. Kolçaktan destek alıp atladığım için havada takla atmış gibi oluyordum. Güzel bir histi ve çocukluğuma dair kıymetli bir anıdır. "Ben bişey yapmıyorum baba, güneş vuruyor oraya belki güneş yüzünden gevşemiştir" diyorum. Akıl almaz suçlamalara mantık dışı savunmalar getirmek o günlerden kalan bir yeteneğimdir. Biraz daha kolçağı elledikten sonra "dikkat edin bundan sonra, bu evde sadece siz yaşamıyorsunuz" diyecek ve gönül rahatlığıyla işine gidecek. Yolun açık olsun dümdüz baba.

Mustafa Satıcı

AYNI EVDE YAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI

Yaz-Ciz
C.ÜSTÜN.

Bitti

Mozaik Ajansm

"Şu kolları da mozaikle" diye bi ses duydum. Neredeyim lan ben? Haydaaa, bir bilgisayarın önündeyim. Buraya kadar normal. Çoğu insan zaten bilgisayar önünde yaşıyor ve ölüyor artık. Ekranda 90'larda tüm dünyada aşırı ünlü olan, bölümleri tv'de oynadığı zaman New York'ta sokakta insan kalmayan Friends dizisinin oyuncularları var.

"Ne?" diye bildim anca...

-Kolları mozaikle. Bas mozaığı Erhancım... dedi yanımda ayakta duran adam... La ben nereye geldim ya? Dün gece ne yapıyordum... Bi saniye ben kimim? Hatırlamaya çalışıyorum da... Bir önceki gece, hah evet, kreatif direktörün evindeydim... Peki burası neresi? Dün ne yaptık ya? Ha evet öğlen içmeye başladık Blank Label'ları. Sonra eve kaydık, e oldu olacak ilaç söyledik. İlaçlandı deli gibi. İlaçlanınca zaten daha çok içtik. Bi ara kız mız çağırdık, daha da ilaçlandı, haaa zaten dün iki gün sürmüş. Peki sonra ne oldu? Kızlar mızlar vardı evet, her yerde meme vardı ya. Sonra bi noktada sigara içip sızışım. Peki şimdi neredeyim ben ya? Şimdi hatırladım reklam ajansında çalışıyordum ben ya iki gün önce.

"Bi saniye, ben bi lavaboya gideyim" dedim... Bi yüzüme su vurayım, kendime geleyim ne oluyor ya? Vay babayn! Aynadaki ben değilim? Ne oluyor olm? Aynada badem bıyıklı optik bi eleman var. Ellerim mellerim de değişik. az bi göbeğim var. Lan başka birisinin vücuduna girmişim. Peki bana kim girdi acaba? Hay skenzi...

Geri dönüyorum, ortama bir bakıyorum Yeni Paket diye bir logo var. Aha bir gazetede. Evet, hayyysssoooooxxam ya burası o malum yandaş gazetelerden biri. Yeni Paket... Saçma sapan şeyler yazan yazarları var hani. Millete sürekli "İki ekmek alabilecek paran var, demek ki aç değilsin", "Ülkemiz dünyayı bayılttı, şov yaptı, bacasına cinsel yaklaştı", "En süper ülke biziz, bankalar ve vatandaşın cebi para dolu" yazıları filan yazıyorlar. Hayyyy ne pis bi yere geldim ya ben. Hay Allah. Ne yapsam acaba? Kendi işyerime gidip benim içime giren insanı bulsam ne diyeceğim ki? Defol git bu benim vücudum, benim bedenim mi diyeceğim? Neyse durayım bari biraz bilgisayar başında da belki gece filan yine eski bedenime dönebilirim. Peki burada ne yapıyorum? Evet, grafikerim. İyi

zaten bildiğim bi şey. Ajansta da aynı işi yapıyordum. Off ya buradaki bilgisayar da leş gibidir... A aa değil ya. Tabii ya bunlar yandaş oldukları için paso reklam alıyorlar. Para döndürdüklerinden de aletler yılanmış. Ajanstaki makineden var. E buna da şükür. Eski model bi bilgisayar da olabilirdi. Zaten vücut değiştirmişim, bi de eski makinede çalışamam... Gittim masama -yani masam olduğumu sandığım yere- oturdum. İçeriği kesiyorum. Tipler çok acayip. Sürekli telefonları çalıyor. Her şeye éevet, efendim, tamam efendim" diyen tiplerle dolu ortalık. Yandaşlık gibi yandaşlık bu olmalı herhalde. Bir yandan da telefonla laf yedikten sonra herkes bi altındakine posta koyuyor. Bi toplantı odası var, birileri bazen birkaç kişi oraya girip bi şeyler konuşuyor. Lan olm neyi konuşuyorsunuz "Her şey süper, Almanlar bizi gısganiyo, Merkel'in kızı patlıyormuş hasedinden" diye yazın işte. Yalnız bir şey fark ettim. Sürekli bir tedirginlik var. Ben orada Friends oyuncularının kollarına mozaik atana kadar üç kez manşet değişti. Az önce ana avrat küfür ettikleri yabancı devlet adamının şimdi adminle fotoğrafını arıyorlar haldır. Adamların da işi zor, yandaşın ama yanladığın yer sürekli fırıl fırıl dönüyor. Ne yazsan bir an sonra tam tersi olabiliyor. Karaktersizliğin belirsizliği bu olmalı. Neyse ben Joey, Chandler, Fibi, Rose, Monica ve Rachel'in kollarını mozaikledim. Kadın erkek hepsini mozaikledim. Başımda duran müdür bunu görüp "İyi düşünmüşsün, bunlar LGBT propagandası yapıp milletimizin aile değerleriyle oynuyorlar şerrrefsiz orçolar" dedi... "Lan dizi 90'larda bitmiş, Türkiye'de bile yıllarca oynamış. Derdini eve çağırayım senin" diye içimden düşündüm. Dört beş kişiyi dah, bir voleybol takımını komple mozaikledikten sonra da mesai saati bitti... Hay sizin yapacağınız işi!

ÖZER AYDOĞAN

DİPNOT*

İMER GÖKSEL

* KOMBİYİ KAPATAYIM MI?!

* SENİN YAPACAĞIN İŞE ŞAYIM!

* ANLIYORUM AMA KONUŞAMIYORUM.

* MÜSAİT MİSİN? ONA GÖRE BİŞEY SÖYLEYECƏİM.
** ŞİMDİ YANIMDA, SONRA KONUŞALIM.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Gitsem de her yerde biraz vardır/ (...) / Bir otel kapısı, biraz istasyon”

Edip Cansever

“GÜLÜMSE”

Otuzlu yılların, “Büyük Bunalım” diye adlandırılan o işsizlik, açlık, iflas, kargaşa, belirsizliklerle dolu, tozlu dumanlı kaos günlerinde çekilmiş ünlü; “Modern Zamanlar” ın son sahnesi; bin bir türlü badireden; içinde kaybolunan dev makine çarkları, işçileri tuvalette bile kaytarmasınlar diye gözetleyen acımasız patronlar, hastaneler, hapishaneler, yetimhane görevlileri, polisler... hepsinin ellerinden son anda mucizevi bir şekilde kaçıp kurtulmuş; bir şafak vakti ıssız bir yol başında yeniden yola çıkmaya hazırlanıyorlar. Yol kenarına oturmuşlar. Sevgilisi; yoksul/ yetim/hırsız kız, çıkını düğümleyen Şarlo ayakbağlarının bağcıklarını bağlıyor. Kız birden yandaki taşlara kapanıp ağlamaya başlar. Gücü ansızın tükenmiştir. “Yeniden denemenin ne yararı var ki” der kız, nedenini soran Şarlo’ya. Pes etmiş sevgilisine bir boks antrenörü gibi gaz verir, kızı canlandırır; “Kalk, başaracağız” falan filan... Kız ikna olur. İkisi birden ayağa kalkıp güçlü, dinamik adımlarla elele yola koyulurlar. Şarlo birden durup kıza bakar. Ciddi/kararlı bir ifade vardır kızın yüzünde. Parmağıyla kendi ağzının bir ucunu yukarı kaldırarak “gülümse” işareti yapar Şarlo. Kendi de gülümseyerek. Ağız hareketlerinden de iki kere “Smile” dediğini anlarız kıza. (film sessiz) Sadece “kararlı/azimli olmanın” yetmediğini aynı zamanda gülümsemek de gerektiği...

Demek öyle yapmak lazım. Aynı zamanda bir de gülümsemeyi becermeliyiz. Sadece direnmek yetmiyor. Deneyeceğim. Deneyelim... Bu mutasyonlarla iyice zıvanadan çıkan hayatımız... “Tahammül mülkünün” yıkıldı yıkılacak, hafif hafif sallanan, titreşen demlerinde. Gülümsemenin yardımı olur mu? Bu anlattığım sahnede fonda çalan müzik;(Chaplin kendi bestelediği) üzerine o son sahnede olan

bitenlerden de esinlenerek yazılan sözlerle; çok ünlü klasik bir şarkıya dönüştü sonraları: “Smile” ; söylemeyen kalmadı. (Eric Clapton dahil) Ben en çok Nat King Cole’unkini severdim. Çok dinlemişliğim var. Rahmetli Michael Jackson da

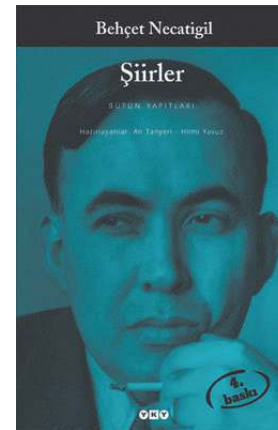

Contagion/Salgın 2011

çok severmiş şarkıyı, o da söylemişti. Hoş onunki de. Sonradan yazılan sözler yine filminkiyle aynı minvalde: gaz verme odaklı: “Kalbin sızlıyor olsa da, kırıldıysa da gülümse” havasında... Atlatılması zor günler. Hayatın kendisinde gerçekleşen hakiki şekli, aynı afet’in bir “Felaket Filmi” olarak tasarlanmış halinden daha berbat olabilir mi? Daha önce de sözünü ettiğim, geçen yıl büyük merak uyandıran 2011 yapımı felaket filmi “Contagion/Salgın” başımızdan geçecekleri bir kahin gibi; neredeyse birebir anlatıyordu.

Aşının bulunmasının, hemen her şeyi, birden şıp diye çözeceğini saf saf ummadıysam; o filmde. Orada vardı o aş süreci çünkü. Görmüştüm. Çok miktarda üretim gücünü, dağıtımı, yoksul ülkelerin aşığı ulaşamayışı falan filan... Bütün o zorlu süreç. Yalnız “mutasyon” yoktu filmde. Herneyse, yazı tatsız bitmesin... Chaplin de filmin sonunu değiştirmiş. Böyle değilmiş ilk hali. Filmin daha ilk sahnesinden başlayan bütün o ağır çalışma koşulları, bir makinanın bir parçası haline gelmeler, korkunç patronlar, işsizlikler, yoksulluklar, açlıklar; kaçmalar kovalamacaların sonucunda Şarlo, son sahnede bir sinir krizi geçirip hastaneye kapatılıyormuş. Belki daha etkili bir son. (filmde çok sıkı bir kapitalizm eleştirisi var, görmediyseniz...) Ama sonra üzerinde düşünüp, devam etme umudu vererek bitsin istemiş film, Chaplin.

Behçet Necatigil
1916-1979

Ben de yazıyı aynı şeyi yaparak, büyük şair Necatigil’in, hayatın yine böyle “günden güne” “Güçleşmekte” olduğu günlerini anlatmış olduğu “Zor Geçit” adlı şiirinin son dördlüğü ile bitireyim: (o da aynı şeyi yapmış) “Geçer hepsi geçer elbet;/ Daralmış gönüller ferahlar/ Gelir o eski sabahlar/ Memleket eski memleket.”

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Kellesi İstenen Bekarlar

Kaç yaşındasın diye sorduklarında "Belli bir yaşa geldim" diye cevap veriyorum. Net bir sayı veremiyorum. Annemin her telefon konuşmasında

"Belli bir yaşa geldim" diye başladığı

cümleler, "Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun" ile bitiyor. Evlenmeyen insanın düzenin dışında tutulduğu, toplumda kabul görmediği, ötekileştirildiği bir oluşum mevcut. Annem bu oluşumun gençlik kolları başkanı. Yönetimde ise Halam var. Belli bir yaşa gelen genç erkek ve kadınları evlendirmekle sorumlu kişi. Evlenmek istemeyen üyelere, halamın akrabalık tarihine damga vuran sözleri hatırlatılıyor. Evlilik kurumunun önemi, geç kaldığı takdirde yaşanabilecek sorunlar, süslü cümleler ile kulaklara fısıldanıyor. Yakın zamanda halamı sarayında ziyaret ettim. Hanedanlığın motifleri ile süslenmiş, altın varaklı, el işçiliği ürünü olan tahtında, bağdaş kurarak oturur halde buldum onu. Eteğini öptükten sonra geriye doğru 3 adım atarak yerime geçtim ve oturmak için müsaade istedim. Sağ eliyle müsaade senin der gibi bir işaret yaptı.

Bu güçlü hanedanlığın kararlarına karşı geldiğim ve sistemin çarklarına çomak soktuğum için çıkartılmışım huzuruna. Yanımda ise makamın yeni sahibi olmak vaadi ile kandırılan ve beni evlendirmeyi başardığı takdirde halamın yerine geçmeyi hedefleyen annem vardı. Halam sözlerine "Yaşın geçiyor" diye başladı ve devam etti: Büyükler yanılmaz. Büyükler her zaman doğrusunu bilir. Ne demek evlenmemek?

Ne alakası var hala diyerek çıktım. Büyüklerin yanlış bildiği şeyler olamaz mı? Belki de sizin doğrularınız bizim için yanlış ve bizler bu yanlışlardan sıkıldığımız için karşı çıkıyoruz. Halamın iki yanında dakikalarca hareketsiz duran iki oğlu, henüz cümlemiyi tamamlayamadan kılıçlarına davrandı. Üzerime yürümek için adım attıkları anda ise halam kollarını iki yana açarak onları durdurdu. Bu hareketi ile birlikte iki oğlu da az önce bulundukları konuma geçerek bakışlarını karşıya diktiler ve ellerini kılıçlarının kabzasına götürerek yeniden pozisyon aldılar.

Yüce halam bu kez şöyle devam etti: Şimdi keyfin yerinde. Geziyorsun tozuyorsun. Elden ayaktan düşünce ne yapacaksın, nasıl yeteceksin kendine?

İyi de hala ben kendime bakıcı aramıyorum ki. En kötü ihtimalle yerleşirim bir huzurevine mis gibi bakılırım, olmaz mı?

Bu alaycı ve umursamaz tavrım makam sahibini ve kariyer sevdalısı annemi bir hayli sinirlendirmiş ve yarıdana sığınmalarına neden olmuştu. Tövbe kapısının her daim açık olması rahatlığından faydalanarak karşılıklı "Tövbe Estağfirullah" çekildi. Psikolojik baskı, manevi baskı ile güçlendirilerek yaradandan benim adıma özürlü diliyorlardı. Annem, bu özürlü daha etkili hale getirmek için "Estağfirullahe'l-azim" diye süslemeyi tercih etti.

Halam, kısa bir süre önce çıktığı seferden eli boş dönmemiş, yağmaladığı düğün ve kına gecelerinden çok sayıda öğretmen ve memur getirmişti. Fotoğraflarını gösterdiği kadınların yalnızca eğitim hayatlarına değil, ailelerine de hakimdi. Sahip olduğu bu eşsiz bilgiler, onun bu makamı ne kadar çok hak ettiğini gösteriyordu. Annem, halamı dinlerken hayran hayran bakıyor ve bu bilgilere nasıl ulaştığını sorguluyordu kendi içinde. Atama bekleyen annemin çevresi bu denli geniş değil. Düğün ve kına tarzı organizasyonlara yeteri kadar katılım göstermiyor. Bana soracak olursanız daha uzun yıllar görevinde kalacaktır.

Uzun uğraşlar sonucu bir kez daha ikna edilemedim. Yüce halam ve hanedanlığımız için sorunlu bir üyeydim. Kellemi vurmak için iki yanında hazırda bekleyen oğulları, tek bir işaretiye bakıyordu. Fakat halam bana kıyamazdı. En fazla hakkını helal etmemekle tehdit eder ve bu kozun işe yaramayacağını anlamayınca ondan da vazgeçerdi.

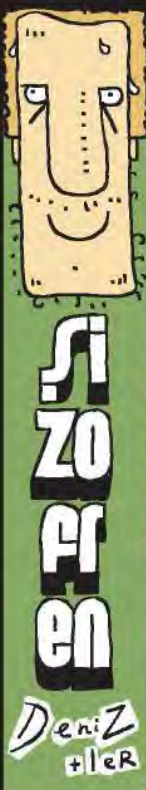
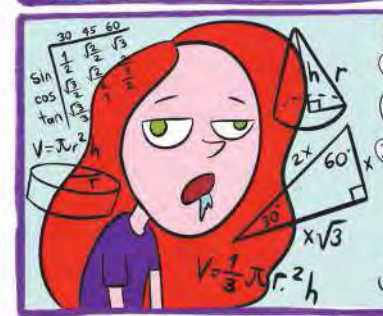
Anlaşmaya varamadığımız görüşmeden, elini eteğini öperek ayrıldık. Makam müptelası annemin, dönüş yolunda mutsuz olduğunu fark ettim. Sonuçları büyük bir merakla bekleyen babama "Olmadı Bey" dedi ve telefonu kapattı. Onu üzgün görünce dayanmadım. "Üzülmeye ana. Halam artık yaşlandı, güçten düştü, sefere çıkamaz. Pek yakında bu ailenin baş göz edicisi sen olacaksın" dedim. Heyecanlandı.

erhan güneş

ilke Ekbul

DENİZ ENSARI 2021

Haftalık Mizah Dergisi | 17 MART 2021 | Sayı: 705

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nare Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tantanum Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basım) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

